

[Ragnhild Andersen.]

arbejdsanvisning for blinde og svagsynede, samt at der gives blinde og svagsynede vejledning ved etablering og udøvelse af selvstændigt erhverv.

Min gruppe tror ligeledes, at større økonomisk og praktisk støtte til start af erhvervsvirksomhed er meget påkrævet, for i modsat fald er det så godt som udelukket, at de blinde og svagsynede kan komme i gang med erhvervsvirksomhed, eller det vil i bedste fald være tvivlsomt, om de kan holde sådan virksomhed i gang.

De foreslåede bestemmelser om en tiltrængt forbedring af statens øjenklinik og sygeafdeling og om sammenlægning af statens trykkeri og bibliotek med det af foreningen Danmarks Blinde drevne trykkeri og bibliotek mener vi også bør gennemføres.

Vi kan ligeledes gå ind for forslaget om hjælp til særlige hjælpemidler til blinde, der ikke kan få dem i henhold til folkeforsikringsloven. I den anledning er der grund til at sige, at denne bestemmelse i folkeforsikringsloven burde ændres. Det er ikke rimeligt, at der findes blinde, og heller ikke andre invaliderede, som, fordi de ikke har kunnet optages i sygeforsikringen, ikke kan få de særlige hjælpemidler, der stilles til rådighed for andre, som er medlemmer af sygeforsikringen.

Lovforslaget omhandler indførelsen af en lang række foranstaltninger; alligevel finder jeg anledning til at sige, at jeg ikke føler mig sikker på, at det er helt tilstrækkeligt. Jeg er ikke sikker på, at det rækker så langt, at vi med god samvittighed kan sige, at nu er problemerne for vore blinde og svagsynede løst på en måde, som disse kan være tilfredse med. Når jeg siger det, vil jeg gerne have lov at henvide til betænkningen, til de ting, som deri er fremdraget af kommissionen. Det fremgår af betænkningen, at gruppen af blinde og svagsynede ikke er ret stor i forhold til hele befolkningen. I alderen 15—65 år er der 2 700 blinde; ca. 2 100 oppebærer invaliderente, ca. 150 oppebærer kronisk sygehjælp. Der er grund til i denne forbindelse også at sige, at det ville være rimeligt, om der var adgang for alle, som har hjælp behov, til at få invaliderente, så at de 150 ikke skulle nøjes med kronisk sygehjælp, som dog ikke er det samme som invaliderente — selvom ydel-

sens størrelse er den samme — fordi den ydes efter trang. Kommissionen gør opmærksom på, at forklaringen på, at så mange har invaliderente som 2 100 ud af 2 700 blinde, tildels må søges i bestemmelserne i invaliderentelovgivningen eller manglerne i forsorgsloven.

Det siges i kommissionens betænkning på side 19, at de fleste blinde ikke kan eksistere uden renten. Men så siges der senere i afsnit 11 på side 70 om invaliderenten:

„Kommissionen ønsker imidlertid at pege på, at de gældende regler om invaliderente trods de indførte forbedringer dog stadig ikke i tilstrækkelig grad animerer blinde til at skaffe sig arbejde. Kun et meget begrænset antal blinde er i stand til at tjene en normal indtægt, medens adskillige kan tjene noget under det normale. For at få invaliderente kræves imidlertid efter folkeforsikringsloven som hovedregel, at erhvervsevnen er nedsat til omkring $\frac{1}{3}$ eller derunder. De blinde, som i forvejen på grund af deres handicap er særlig hemmet, vil derfor være fristet til at søge at begrænse deres indtægter ved normalt arbejde, således at de kommer under tredjedelsgrænsen, eventuelt rentens grundbeløb med tillæg (den såkaldte kronegrænse), og de vil ligeledes, når de har fået renten, være tilbageholdende med at forøge deres indtægter af frygt for at miste renten eller få den væsentlig nedsat.

Den gældende ordning kommer således til at modvirke de bestræbelser, der også af de blindes egen organisation, Dansk Blindesamfund, gøres for at skaffe blinde ud i erhvervslivet. Det er herefter kun de mest selvstændige blinde, der er i stand til at give slip på invaliderenten. Det virker også uheldigt, at blinde, som har mistet invaliderenten på grund af arbejdsindtægt, og som derefter bliver arbejdsløse, ofte har svært ved at generhverve renten. Renten kan kun generhverves, såfremt det er invaliditeten alene, der bevirker, at den pågældendes erhvervsevne er nedsat i det omfang, der kræves til opnåelse af invaliderente. Ligeledes tager behandlingen af sager om generhvervelse af invaliderente en vis tid,